

Van alle zijden werden den schilder aanbiedingen gedaan — hij had zijn publiek gevonden.

Studie voor de schilderij: « Wie teekenen leert, leert zien »
(Museum Boymans).

Van 1846 tot heden (1891) heeft David Bles onvermoeid doorge- werkt. De lijst zijner kunstgewrochten is zeer uitvoerig. Voor het grootste deel zijn deze reeds op voortreffelijke wijze behandeld door Mr. C. Vosmaer (*Onze hedendaagsche Schilders*). Te dezer plaats zal het voldoende zijn te wijzen op enkele onzer illustratiën, die onzen lezers als reproductiën naar calques zijner schilderijen worden aangeboden.

Vooreerst trekt onze aandacht eene schilderij

van 1859, bekend onder den titel: *De mooie Minne en de Grootpapa's*. Hier is het inderdaad of we eene bladzijde uit *Willem Leevend* lezen. Wie kent niet het onvergetelijk tafereel, Daatje Leevend met haar eerstgeboren zoon aan den boezem, verrast door haar echtgenoot. Het zou geheel aan Bles zijn gelukt dit onderwerp *con brio* te behandelen, maar hij koos eene geheel andere lezing. De minnen speelden in het laatste kwart der XVIII^{de} eeuw eene belangrijke rol in alle gezinnen, die aanspraak wilden maken op den naam van fatsoenlijk. Eenige stellingen van Rousseau over de moederlijke plichten brachten eene beweging tegen de minnen te voorschijn, juist in het tijdvak, toen Betje Wolff (1784) haar *Willem Leevend* schreef. Bles brengt ons in een gezin, waar de leer van Rousseau nog niet is doorgedrongen. Rechts schilderde hij de bleeke, kwijnende kraamvrouw, langzaam herstellend, en links eene heele mooie, misschien al te mooie, minne, eene bloeiende boeren- deerne, die door twee galante oude heeren — de grootvaders der jong- geborene — met de grootste hoffelijkheid wordt „opgepast” — zooals men toen zeide. De ééne grootpapa biedt der minne een zak met suikerwerk aan, de andere schenkt haar minnebier.

Ik geloof, dat Wolffje met haar tafereel: — Daatje en haar oudste zoon door haar echtgenoot verrast, terwijl zij heimelijk den dierbaarsten moeder- plicht vervult, ondanks hare verzekering, dat zij er niet van weten wil — een fijner snaar doet trillen in ons hart dan de schilderij van de Mooie Minne —